

Kendi İçimize Dönersek... Neden Kaybediyoruz?

İçeriği Yazan: [Ozan ÖRMECİ](#) [1] Zaman: Cts, 02/10/2010 - 20:00

Yazar: Ozan ÖMERCI

Çok partili demokrasiye geçtiğimiz 1950 yılından bugüne kadar, 1973 ve 1977 seçimlerindeki reddi miras tartışmalarına neden olan Bülent Ecevit istisnalarının dışında sol-Kemalist kesim girdiği genel seçimlerde büyük bir başarıya imza atamamış olmanın acı tablosunu ve gelecek endişesini yaşıyor. Elbette farklı kesimlerin iktidara gelebilme olanağının açık olduğu bir siyasal

yapıya ve iktidar-muhalefet, sağ-sol dengesi gibi unsurlara dayalı olan demokratik rejim açısından da bu durum oldukça sakıncalı gözüküyor. Bu durumu açıklamaya çalışan birçok akademisyen ve aydınımız karşımıza farklı argümanlarla çıkabiliyorlar. Prof. Sina Akşin ve Prof. Emre Kongar ve benzeri bazı değerli akademisyenler Türk toplumunun henüz modernleşme reformlarını içselleştirmeden erken denebilecek bir dönemde çok partili demokrasiye geçtiğimizi iddia ederken, birçok diğer akademisyen de Türk modernleşme paradigması olan Kemalizm'in sekülerizm ve milliyetçilik gibi bazı noktalarda fazla katı olmasının ve toplumsal kültürel değerlerle yeterince barışık olmamasının bu durumu yarattığını iddia etmektedirler. Bense bu tartışmalardan ziyade bizim diyebileceğim sol-Kemalist kesimde gözlemlediğim bazı ideolojik, davranışsal ve psikolojik hata ve eksiklikleri kendi tecrübelerimden yola çıkarak anlatmaya çalışacağım.

Cumhuriyetimizin kurucusu büyük Atatürk'ün "imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitle" olarak hayal ettiği Türk toplumu; tarihsel süreç içerisinde ne yazık ki İstanbul sermayesi, devlet bürokrasisi ve tasfiye edemediği yerel ileri gelenler (eşraf) koalisyonuna dayalı mutlu azınlığın hüküm sürdüğü bir hal almıştır. Cumhuriyetin kuruluşunda arzulanan halkçı ekonomik düzenin ve toprak reformunun yapılamaması bu sonucu hazırlarken, devlet Batılı ülkelere benzemek adına kendi eliyle kendi burjuvazisini yaratmak ve 600 yıllık köklü bir imparatorluk üzerine kurulmuş kendi düzenini sağlamlaştırmak istemiştir. Ancak tüm çabalara karşın bu mutlu azınlık düzenine dahil edilemeyen ve modernleşme reformlarının toplumun kılcal damarlarına yayılamaması nedeniyle muhafazakar sağ akımlara adeta terk edilen Anadolu halkı; 1950 yılında çok partili sisteme geçilmesinden bu yana genelde popülist sağ iktidarlar ve milliyetçi-muhafazakar partilere oy vermeyi tercih etmişlerdir. Bu durumun gerçekleşmesinde kanımca en temel faktör; Cumhuriyetin hedeflediği halkçı ekonomik programdan uzaklaşıp, mutlu azınlık düzenine doğru evrildikçe, sistemin Anadolu halkının yükselme özelemlerine yeterince cevap verememesinin yarattığı ekonomik sınıfsal tepkinin milliyetçi-İslamcı hareketler olarak tabandan yükselmesidir. Bugün Cumhuriyetin büyük ölçüde kendi eliyle yaratıp güçlendirdiği İstanbul burjuvazisi ve onun oluşturduğu çok önemli bir baskı grubu olan TÜSİAD mesela Anadolu'daki girişimci, yatırımcıların kendilerini geliştirmesi, küresel rekabete açılabilmesi için ne gibi atılımlar yapmakta ve projeler geliştirmektedir? TÜSİAD bu konuda genç girişimcilere destek olmak adına herhangi bir faaliyet yapmakta mıdır? TÜSİAD aynı şekilde kendisini var eden Cumhuriyet rejiminin laiklik ilkesinin yanındaki sosyal devlet ve üniter devlet gibi değerlerine neden yeterince sahip çıkmamaktadır? Yoksa TÜSİAD kendi küçük grupsal çıkarları adına tüm Anadolu'yu İslamcı hareketlere terk etmeye kararlı mıdır? Görülüyor ki, Cumhuriyet halkçılaştırılmadıkça, halka ve Anadolu insanına yükselme kapıları açılmadıkça halk da sınıfsal-ekonomik yükselme ihtiraslarını sağ hareketler ve baskıcı cemaat-tarikatlar üzerinden gerçekleştirmeye çalışacaktır.

Aslında bu egoizm ve kendi yerini korumayı her şeyden üstün tutma anlayışını ne yazık ki Cumhuriyetin oluşturduğu tüm kurum ve yetiştirdiği tüm kişilerde görmek mümkün. TÜSİAD nasıl Anadolu sermayesinin Cumhuriyetle barışık bir şekilde yükselmesine zamanında imkân tanımamış ve sonrasında bu hareketler Cumhuriyet karşıtı temeller üzerinden yükselmeye zorlanmışsa, bugün Cumhuriyeti sahiplenilen kurum ve kişilerde de aynı egosantrizmi ve idealizm eksikliğini görmek mümkün. Elbette ki Cumhuriyet kurulduğunda özgür birey yetiştirmek temel hedeflerdendi ve sağ kesimin yetiştirdiği niteliksiz ve itaatkâr insana karşı Cumhuriyet çok daha üstün vasıflı ve özgür ruhlu bir “yeni adam” yaratmayı başardı. Ancak bu vasıflı insan; -devrim coşkusu ilerleyen yıllarda zayıfladıkça- devlet yönetimindeki halkçılık politikasının eksikliğine paralel şekilde yeterli ölçüde paylaşımcı, idealist olamadı ve bireyselleşmesi zaman içerisinde bireycileşmesine neden oldu. Bugün Cumhuriyetin önemli bir değeri olan Cumhuriyet gazetesine bakalım. Türk basın sektöründe adeta bir ekol-okul niteliği bulunan ve binlerce kişiyi yetiştirmiş bu gazetede neden bugün tek bir tane genç nesilden yazar bulunmamaktadır? Milyonlarca iyi yetişmiş insandan oluşan sol-Kemalist kesim Cumhuriyet gazetesinde yazabilecek kadar iyi tek bir aydın genç bile yetiştirememiş midir? Bu gazetenin çok sevdiğimiz ve saydığımız yazarlarının yaş ortalamasının 60-70 olması doğal mıdır? Bu değerli büyüklerimiz kendi yerlerine kimleri ve nasıl yetiştirmekte ve Türkiye’nin geleceği adına ne gibi adımlar atmaktadırlar? Yoksa bizim sol-Kemalist geleneğimiz onların bu bireycilikleri nedeniyle kendileriyle beraber son mu bulacaktır?

Kurumlar üzerinden devam edelim... Cumhuriyet Halk Partisi gibi Mustafa Kemal Atatürk’ün kurduğu ve sol-Kemalist kesimin en önemli siyasal aygıtı konumundaki bir parti neden hala kapılarını tam anlamıyla gençlere ve kadınlara açmış değildir? Kendi iktidarları adına bu partiyi senelerce dar kadrocu bir anlayışla yönetenler Türkiye’nin gelmiş bulunduğu nokta itibariyle kendilerini nasıl hissetmektedirler? Kılıçdaroğlu ile başlayan umutlanma sürecinde neden hala örgütler demokratik ve gençlere açık bir yapıya getirilmemekte ve ısrarla eski düzende ısrar edilmektedir? Halkçı (!) ve sosyal (!) devletimiz benzer şekilde neden üniversitelerde öğrencilerin tamamının ücretsiz kalabileceği yurtlar inşa etmek yerine öğrencilerimizi zor yaşam koşullarına, cemaat ve tarikat yurtlarına itmektedir? Yoksa Türkiye’nin geleceği için yaratmak istediğimiz böyle insanlar, böyle gençler midir? Elbette kendisine yükselme imkânı bulamayan, milyonlarca yaşıtıyla yarıştığı saçma sınavlarda heba olan gençlerimiz kendilerine geri bir sosyal-kültürel yaşam sunmasına karşın, iş ve aş vaat eden hareketlere zamanla yanaşmak zorunda kalmakta ve işte % 47’ler, % 58’ler bu sosyal gerçeklik üzerinden yükselmektedir.

Mutlu azınlığın artık anlaması gereken şey, trenin kaçmakta olduğu ve bu benmerkezci, umursamaz ve alttan gelenleri ve yükselmek isteyen gençleri yok sayan çizgilerinde ısrar etmeleri durumunda Türkiye’nin geleceğinin Cumhuriyetin kuruluş ilkelerinden hayli farklı olacağıdır. Artık koltuklarımızı değil, ülkemizi sevme vaktidir...

iletisim@PolitikaDergisi.com [2]

Yorumlar

cumhuriyeti anlamamak

İçeriği Yazan: İzzet Kütükoğlu Zaman: Paz, 03/10/2010 - 22:36

Çok partili sistem, daha ileri cumhuriyet gibi görülsede, "kurgunun düzgün olmaması" durumunda çok partili sistem dünyanın en kötü düzeni haline dönüşmektedir. Türk aydını henüz cumhuriyeti anlamış değildir. Anayasalarımızda cumhuriyeti anlamamış kişiler tarafından yapıldığı için, kurgusu bozuk bir sistemle bu güne kadar ülke yönetilmeye çalışılmaktadır. Gelenen sonuç ortadadır!

Ancak, kimsenin bu sonucun nedenini düşündüğü yoktur.

ülkenin bu günkü noktaya gelmesinin nedeni; kötü düzendir!

Kasdettiğim şudur; yasama ile yürütmenin iç içe olduğu, iktidarların egemenliğinin sınırsız olması, ülkeyi padişahlıktan bile kötü bir düzene mahkum etmiştir!

Seçilmiş, asla sınırsız bir egemenliğe sahip olamaz! "En kötü krallar seçilmiş krallardır" diye boşuna denilmemiştir!

Çünkü seçilmiş krallar, iktidarda kalmak isterken, bunun güç odaklarıyla iyi geçinmekle mümkün olacağını bilirler. İktidarlarını tehlikeye sokacak güçlere karşı tavizkar olurlar. Eğer seçilmiş siyasetçinin ülkemizde olduğu gibi kurumlara egemen olduğunu düşünecek olursak, verilecek tavizlerin devlet üzerinden olacağını anlamamız gerekir.

seçilmişin sınırsız egemen olması bu sebepten kötüdür!

Bu ülkenin hazine arazileri mafyalar tarafından haraç mezat satılmıştır. Siyasetçi buna karşı olmamıştır. Ülkenin dünya zenginleri sıralamasında yer tutanları devletten semirmiş kişilerdir!

Bu ülkede sendika başkanları, oda başkanları, sivil toplum liderleri değişmezler. Siyasetçi bu güçleride beslemektedir. Tüsoad gibi oluşumlarda siyasetçinin semirttiği kişilerden oluşur.

İzmit'te Seka'ya ait 20 bin dönüm arazi Koç holdinge bedava verildi. Cumhurbaşkanı'na bir gazeteci, Hükümetin bu araziye bedava vermesi konusunda ne düşündüğünü soruyor.

Süleyman Demirel şöyle cevaplıyor; "Hükümet çok doğru bir iş yapmış, böyle hayırlı bir iş için Çankayanın bahçesini isteseler orayıda veririm.

Neden çankayanın bahçesi; Orası da devletin! bizim siyasetçiler hayırı hasenatıda millet malı ile yapmışlardır. hayır hasenat da değildir düşünülen, cumhurbaşkanı siyasetten hevesini alamamıştır. hala aklında siyaset vardır. Bu bir mesajdır. ben iktidar olursam hayırlı iş yapanlara devletin nesi varsa veririm demek isteniyor.

Bu kişisel bir tercih değildir. Bu sistem bunu getiriyor! Çünkü bütün güç odakları kendilerine dokunmayacak liderleri desteklerler. Bu güç odakları oyları etkileme, bir partiye kanalizetme gücüne sahiptirler. Bu güç odakları seçim zamanı çalışırlar, genelde bütün güç odakları aynı partiye yönelir. Seçim sonrası hükümet kurulur kurulmaz Bunlar Ankara'dadırlar. Her birinin ayrı hesapları vardır.

Düzen öyle bir düzendir ki; iktidar yapamam diyecek durumda değildir! Çünkü, bu ülkede iktidarların yapamayacakları, yaptıramıyacakları iş yoktur. Bürokrat sitematik olarak emre amadedir!

ne yazık ki, Buna bu ülkede cumhuriyet deniliyor!

Seçilmişin ülkeyi yönetmesi cumhuriyet zannediliyor!

Bunu anlamayan aydın falan olamaz!

İktidarların egemenliğini sınırlandıran bir düzen kurgusu olsa, güç odakları siyasi partileri sırtlamaz! Çünkü, hiç bir işine yaramaz da onun için. Bu düzende biliniyor ki, iktidar herşeye muktedir. Zengin siyasete üç koyup, dokuz alıyor.

Bu düzen bu ülkeyi bu noktaya getirmiştir. Bu cumhuriyetin memleket batıran versiyonudur.

Kurgu berbettir.

Herşeyi tersine döndürmek ise, hükümet değiştirmekle değil, kurguyu değiştirmekle mümkündür. Reform ve farklı Türkiye adlı kitabı ben bunun için yazdım. İsteniyorsa bu ülke kurtulsun. Bu ülkeyi ancak, BİR HAKİKİ CUMHURİYET KURTARIR.herkeste bunu böyle bilsin. saygılarımla.

- [Güncel](#) [3]
- [İç Siyasa](#) [4]
- [Toplumsal](#) [5]

Kaynak URL (08/05/2024 - 04:02 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/kendi-icimize-donersek-neden-kaybediyoruz>

Bağlantılar:

- [1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/ozan-ormeci>
[2] <mailto:iletisim@PolitikaDergisi.com>
[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>
[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>
[5] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>